

ταύτας προσθετέον 1800 Θεσπιείς, όπλίτας μὲν ἀλλὰ κακῶς όπλισμένους, ὥστε ὄλος ὁ στρατός συνέκειτο ἐξ 110.000 περίπου ἀνδρῶν. Ἄπο Ἐλευσίνας ὁ Πausanías ἀνέβη εἰς Βοιωτίαν διὰ τοῦ Κιθαιρῶνος, καὶ ἰδὼν τοὺς Πέρσας παρὰ τὸν Ἄσωπον τεταγμένους

Πέρσης ἰππεὺς θωρακοφόρος

ἐσκήνωσεν αὐτὸς κατ' ἀρχάς εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους, παρὰ τὰς Ἐρυθράς, μὴ τολμῶν νὰ καταβῆ εἰς τὸ πεδῖον. Τότε ὁ Μαρδόνιος ἔπραξε τὸ λάθος νὰ προσβάλλῃ ἐνταῦθα τοὺς Ἕλληνας διὰ τοῦ ἰπικοῦ αὐτοῦ. Τὸ ἰπικὸν τοῦτο ἦτο πολυάριθμον καὶ ἄριστον, ἤγετο δὲ ὑφ' ἑνὸς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, ὑπὸ τοῦ Μασιστίου· ἀλλὰ τὸ χωρίον, ἀνώμαλον ὄν, ἦτο ἀνεπιτήδειον εἰς ἰπικὴν ἔφοδον. Ὅθεν οἱ Μεγαρεῖς, οὔτινες, ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτῶν, εὐρέθησαν μᾶλλον τῶν λοιπῶν ἐκτεθειμένοι εἰς τὴν ἔφοδον ταύτην, ἐπιέσθησαν μὲν κατ' ἀρχάς δεινῶς, ἔπειτα ὅμως λαβόντες ἐπικουρίαν 300 λογάδων ἀθηναίων ὑπὸ τὸν Ὀλυμπιόδωρον ἀπέκρουσαν τοὺς πολεμίους· ἐν δὲ τῷ ἀγῶνι τούτῳ ἔπεσε καὶ αὐτὸς ὁ γενναῖος Μασίστιος. Ὁ θάνατος τοῦ ἀνδρὸς τούτου

ἐπροξένησε βαθυτάτην θλίψιν εἰς τοὺς πολεμίους, ὃ δὲ νεκρὸς μείνας εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων, μετὰ πεισματώδη τελευταίαν περὶ αὐτοῦ συμπλοκὴν, περιήχθη ἐφ' ἀμάξης, φέρων ἔτι τὴν χρυσοστόλιστον αὐτοῦ πανοπλίαν, ὡς τρόπαιον λαμπρόν, καθ' ὅλον τὸ ἐλληνικὸν στρατόπεδον, τὸ ὁποῖον ἐνεπλήσθη, ὡς ἐκ τούτου, πλείστης προθυμίας.

Ἄπο τῆς προθυμίας ταύτης ὠφελούμενος ὁ Πausanías κατῆλθεν ἤδη ἐκ τῆς ὄρεινῆς αὐτοῦ θέσεως, ἀν ὅχι ὄλως διόλου εἰς τὸ πεδῖον, εἰς χῶρον ὅμως ταπεινότερον ὀπωσοῦν καὶ ὑπὸ μικρῶν μόνον λόφων διακοπτόμενον, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ ἐκεῖ ὅπου ἴσταντο πρότερον οἱ Ἕλληνες δὲν εἶχον ἀρκετὴν δαψίλειαν ὕδατος. Ἰδίως δὲ οὗτοι προελάσαντες ἐξ Ἐρυθρῶν ἐπορεύθησαν πρὸς δυσμάς, διὰ τῆς ὑπωρείας τοῦ Κιθαιρῶνος παρὰ τὰς Ὑσιάς, καὶ ἐστρατοπέδευσαν ἐν τῇ Πλαταιίδι γῆ εἰς τὴν μεσημβρινὴν τοῦ Ἄσωπου ὄχθη· ἐνταῦθα πρὸς δεξιὰν μὲν, ὅπου ἐτάσσοντο οἱ Λακεδαιμόνιοι εἶχον τὴν Γαργαφίν λεγομένην κρήνην, πρὸς ἀριστερὰν δέ, ὅπου ἐτάσσοντο οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ τέμενος τοῦ πλαταιέως ἥρωος Ἀνδροκράτους. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μαρδόνιος, ἅμα πληροφορηθεὶς τὴν μετακίνησιν ταύτην τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοπέδου ἐβάδισεν ὁμοίως μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ ὀλίγον πρὸς δυσμάς, καὶ παρετάχθη ἀντικρὺ τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τῶν ὁποίων δὲν ἐχωρίζετο εἰμὴ διὰ τοῦ Ἄσωπου. Κατὰ συμβουλήν δὲ τῶν Θηβαίων αὐτὸς μὲν μετὰ τῶν ἰδίως Περσῶν καὶ τῶν Μήδων, ἦτοι τοῦ κρατίστου μέρους τῆς στρατιᾶς, κατέλαβε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα, ἀντικρὺ τῶν Λακεδαιμονίων· οἱ δὲ σύμμαχοι αὐτοῦ Ἕλληνες καὶ Μακεδόνες, εἰς 50.000 ἀνδρῶν περίπου συμποσούμενοι, ἀντετάχθησαν ἐν τῇ δεξιᾷ κατὰ τῶν Ἀθηναίων· οἱ δὲ Βάκτριοι, οἱ Ἰνδοί, οἱ Σάκαι, οἱ ἄλλοι Ἀσιανοὶ καὶ Αἰγύπτιοι, ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ, κατέναντι τῶν λοιπῶν μοιρῶν τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Ἄλλ' ἐνῶ οἱ δύο στρατοί, οὕτω κεχωρισμένοι ὑπὸ στενοῦ μόνον διαστήματος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρρεεν ὁ Ἄσωπος, ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ ὀρμήσωσι κατ' ἀλλήλων, συνέβη παράδοξόν τι. Οἱ